

Bognár Anna

Pénélopé levele hitveséhez

Te mondd meg, hogy mit tegyek
kérőim, mint kis legyek
ellepték a házamat, nyugalmamnak vége,
kopogtatnak, a kilincset adják kézről kézre.
Válogatott társaság, népem színe-java,
Férjhez menjek egyikükhöz? Ez a kérdés, na ja!
Idehallgass, Odüsszeusz, a türelmem fogytán,
előbb-utóbb egyik ifjú átmegy majd a rostán,
haza térsz és Pénélopé más karjában ébred,
de lécci, akkor csillapodj, és fékezd ronda mérged!
Mit gondoltál, meddig várok? Én sem vagyok fából!
Minden kérőm remek legény: erős, gazdag, bátor.
Te voltál az ostoba. Mégis mit vársz tőlem?
Portyázol a nagyvilágban, pedig nem vagy nőtlen!
Én sem fogom bájaimat kendőcskével fedni,
tudd meg balga, hogy a térre csinosan megyek ki,
gyöngy sor, szoknya, vékony blúz, átsejlik a lényeg,
kecses nyakam illatozik, kihívó, de félszeg.
Emlékszel, hogy hogy tudok szelíd daccal nézni?
Zavarba jön, hebeg-habog, elpirul a férfi!
Még egy tavaszt nem várok meg, Zeusz legyen tanúm!!!
ha nem jöttél meg, úgy veszem, hogy reális volt gyanúm.
Az istenek félre néznek, s nem büntetnek érte,
hogy utánad az én kezem más ifjú megkérte.
Odüsszeusz, jól vigyázz, ez nem egy másik mítosz!
Nem szövök én drága kelmét alibiből biztos!
Vitorládnak szabj irányt, fuss a kikötőmbé!
Vagy a fűzőt derekamon csak azért kötöm be,
hogy egy vitéz Ithakában kioldja a masnit,
akinek, ha megérkezel, nem adhatsz te taslit,
mert én eztán véle fogok élni, halni, hálni,
Homérosz majd megírja, hogy nem tudtam már várni!

Van hova

Barna szemed mély, mint a kút,
Ádámig lelátok benne.
Láncszemként a generációk
fölsorakoznak rendre.

Látom apád, harcos ősök,
mongol ifjú, székelly vitéz,
szembogaradban Attila küzd,
belőled a múlt kinéz.

Megmutatja ezernyi arcát
a sok férfi, kitől származol,
peckes áll és húsos ajkak,
a DNS megszab, áthatol.

Azt hiszed, csak áthaladsz itt
a tűnékeny élet fátyolán,
mi benned tombol, áthallatszik,
hangot vet lelkem bársonyán.

Hangot vet és visszhangra lel,
vihart arat, villámot szór,
örjög a szél, reszket az ablak,
ha baj lesz, megvédsz-e, válaszolj!

Itt leszel-e, ha nyűg a lét,
ha árván merengek szótlan?
Árnyéket vetsz, ha tűz a fény,
betakarsz odakint hó ha van?

Lehetek melletted gyenge nő,
kócos hajjal, védtelen,
fürgé lepkét kergető
álombéli réteken?

Tudni fogod, hogy mikor elég,
mikor kell még, amikor sok?
S a doktor úr, ha kitől eléd,
örülsz annak, kit kihordok?

Kihordom és világra hívom,
barna szeme mély, mint a kút,
emlőm nedvét érte szítom,
mutasd meg neki, hol visz út!

Peckes áll és húsos ajkak,
jószagú, gyengéd kis csoda,
tőled tanul érezni, látni,
istene leszel s az iskola.

Leül, föláll, te filmre veszed,
te és én leszek otthona,
kis csörgőjét helyre teszed.
Ne félj, induljunk, van hova!